

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΩΡΑΙΟΥ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

—Σωπα, αδελφούλα, είπε η Αύλη στην Άτσιγγάνα με τόνο σταθερό και παγωμένο. "Αν ήταν ο μαρκήσιος ντέ Σαθερνύ, θέ, τόν άρνιύμυν, όπως άρνούμαι κι' αυτόν εδώ...

Ο Καμπούρης δέν φανόταν καθόλου άπογοητευμένος.

—Ωραϊέ μου άγγέλε, είπε, δέν είνε αυτή ή τελευταία σου λέξις;

—Η ντόνα Κρούζ, μ' ένα πήδημα, θρέθηκε ανάμεσα άπ' αυτόν και την Αύλη. Η γενναία Άτσιγγάνα δέν ζητούσε τώρα τίποτε άλλο παρά νά χτυπηθ ή με κάποιον. Ο Γκονζάγκας έντωμεταξύ είχε ξαναπάρε το άμείριμνο κι' άγέρωχο ύφος του.

—Δέν μου άπατάτε; είπε ο Καμπούρης στην Αύλη, προχωρώντας κατά ένα θήμα με τό καπέλλο κάτω άπ' τό χέρι. Δέν με ξέρετε καλά, πεντάμορφή μου... Είμαι ίκανός νά περάσω τη ζωή μου δλόκληρη γονατιστός μπροστά σας...

—Όσο γι' αυτό, είνε πολύ, παρατήρησε ή Νιθέλ.

Η άλλες γυναίκες άκουσαν και περίμεναν. Προσισθανόντουσαν με τό γυναικείο τους ένστικτο τό πένθιμο δράμα πού κρυβόταν κάτω άπ' αυτή την κωμωδία.

—Ε λοιπόν, κύριοι, είπε έξαφνα ο Γκονζάγκας, γιατί δέν πίνετε;

Μηχανικά, γέμισαν όλοι τά ποτήρια τους, μά κανένας δέν διψούσε.

—Άκούστε με, έλεγε τώρα ο Καμπούρης στην Αύλη, θά είμαι ο μικρός σας σύζυγος, ο έραστής σας, ο σκλάβος σας...

—Τί φοιχτός εφιάλτης! φώναξε ή ντόνα Κρούζ. "Όσο γιά μένα, θά προτιμούσα νά πεθάνω!

Ο Γκονζάγκας γύρισε τό πόδι του κ' έρριξε μία άπειλητική ματιά στην προστατευμένη του.

—Έκλαμπρότατε, είπε ή Αύλη με την γαλήνη της άπελπισίας. Μήν παρατείνετε αυτή την κωμωδία! Ξέρω πώς ο ίππότης Έρρικος ντέ Λαγκαρντέρ πέθανε...

Γιά δεύτερη φορά, ο Καμπούρης άνασκήρτησε σάν νά είχε δεχτή ξαφνικά ένα δυνατό χτύπημα. Δέν είχε πιά τίποτε.

Μία θαθεία σιωπή άπλώθηκε μέσ' στο σαλόνι.

—Μά ποιός λοιπόν σάς έπηροφόρησε τόσο καλά, δεσποινίς; ρώτησε ο Γκονζάγκας την Αύλη με σοβαρότητα και μ' ευγένεια.

—Μή με ρωτάτε, εκλαμπρότατε... Έπισπεύσατε τό τέλος αυτής της ιστορίας, τό όποιο έχετε έτοιμάσει άπό πρίν. Τό δέχομαι, τό έπιθυμώ!...

Ο Γκονζάγκας φάνηκε σάν νά διατάξ... Είδε μάλιστα τό χέρι της Αύλης νά κάνει μία κίνηση γιά νά πάρη την άνθοδέσμη πού προοριζόταν γι' αυτήν... Δέν τό περίμενε ποτέ αυτό.

Ο πρίγκιπς κύτταξε τώρα αυτή τη νέα με τη θεία ώμορφιά.

—Προτιμάτε έναν άλλο σύζυγο; ψιθύρισε σκύβοντας στο ατί της.

—Μου παραγγέiliate, εκλαμπρότατε, ότι, άν άρνηθώ, θά μ' αφήσετε έλευθερη. Σας παρακαλώ λοιπόν νά κρατήσετε τό λόγο σας...

—Και ξέρετε τί σας περιμένει άν σας άφήσω έλευθερη; ψιθύρισε ο Γκονζάγκας.

—Τό ξέρω, τόν δέκοψε ή Αύλη ύψώνοντας τέλος πρός αυτόν τό πάναγνο θέλμμα της, και περιμένα νά μου προσφέρτε την άνθοδέσμη πού μου προορίζε...

XII
Η ΒΑΣΚΑΝΕΙΑ

"Όλοι όσοι θριασκόντουσαν εκεί μέσα, ένοιωσαν ένα ρίγος νά τους περνά τό κορμί. Ο Κοκκαρντάς κι' ο Πασπουάλ κρατούσαν τά μάτια τους καρφωμένα στον Καμπούρη, σάν νά περίμεναν μία προσταγή άπ' αυτόν.

Μπροστά σ' αυτές τις ξαφνιασμένες, τις άνήσυχες και περίεργες γυναίκες, υποστάσ' σ' αυτούς τους άνδρες πού νεύριζαν άπό φρίκη, μά πού δέν είχαν τη δύναμη νά σπάσουν την άλυσίδα, ή όποια τους συνέδεε με τόν πρίγκιπα, ή Αύλη μόνη παρέμενε

γαλήνια. Η Αύλη είχε τη γλυκειά κι' άχτινοβόλο ώμορφιά, τη θαθείά, μά καρτερική θλιψη μιάς άγίας πού ύφίσταται την ύπερτάτη δοκιμασία της σ' αυτή τη γή των σακρώων, νά κυττάξη κιόλας τόν ουρανόν...

Τό χέρι του Γκονζάγκας άπλώθηκε πρός την άνθοδέσμη, μά άμέσως ξανάπεσε πάλι. Τά πράγματα είχαν πάρει μι' άπρόοπτη τροπή γι' αυτόν... Περίμενε μία πάλη, μία αντίσταση όποια δήποτε, έπειτ' άπ' την όποια ή άνθοδέσμη, προσφερομένη διά της θίας σχεδόν στην Αύλη, θά έπισφραγίσε την συνηγορία των φίλων του. Μά μπροστά σ' αυτό τό ωραίο και γλυκό πλάσμα, ο Γκονζάγκας, παρ' όλη τη διαστρόφη του, ξαφνίστηκε... "Ότι έμενε άπό καρδιά στο θάθος τό στήθος του συγκινήθηκε. Ο κόμης Κανόζα, τόν όποιο είχε δηλητηριάσει άλλότε, ήταν στο κάτω-κάτω ένας άντρας.

Ο Καμπούρης είχε καρφώσει έπάνω του τό θέλμμα πού έλαμπε. Τρείς ή ώρα μετά τά μεσάνυχτα σήμανε στο έκκρεμές. Μέσα στη γενική σιωπή, μία φωνή άκούστηκε πίσω άπ' τόν Γκονζάγκας. "Υπήρχε εκεί ένας καλάνθροπος, τό όποιο ή έραμένη καρδιά δέν μπορούσε νά συγκινήθ. Κι' αυτός ήταν ο Πεϋρόλ, ο όποιος είχε την στιγμή στον κύριο του:

—Έκλαμπρότατε, τό οικογενειακό συμβούλιο συνέχεται αβριο.

Ο Γκονζάγκας γύρισε τό κεφάλι του και ψιθύρισε:

—Κάνε ό,τι θέλεις!

Ο Πεϋρόλ πήρε άμέσως την άνθοδέσμη πού προοριζόταν γιά την Αύλη. Η ντόνα Κρούζ, κυριευμένη άπό ένα άόριστο φόβο, ψιθύρισε στο ατί της φίλης της:

—Τί ήθελες νά μου πής γι' αυτά τά λουλουδία;

—Δεσποινίς, είπε εκείνη τη στιγμή ο Πεϋρόλ στην Αύλη, έστε έλευθερη. Κ' έπειδή όλες ή κυρίες πού θρίσκονται εδώ έχουν και την άνθοδέσμη τους, έπιτρέματέ μου νά προσφέρω και σέ σας μία...

Τό είπε αυτό άδέξια. Τό πρόσωπό του, καθώς μιλούσε, έσταζε άπό ιδρώτα άτμιας...

Η Αύλη ώστόσο άπλώσε τό χέρι της γιά νά πάρη τά λουλουδία...

—Διάβολε! μούγκρισε ο Κοκαρντάς, σκουπίζοντας τόν ιδρώτα του. Κάποια τρομερή άτιμία κρύβεται μέσα σ' όλ' αυτά!...

Η ντόνα Κρούζ, ή όποια κύτταξε τόν Πεϋρόλ άπληστα, ώρμησε έξ ένστικτου. Μά κάποιος άλλος την πρόλαβε, κάποιος πού έβδωσε μία τρομερή σπρωξιά στον Πεϋρόλ και τόν έκανε νά πή νά κολλήση στον τοίχο. Η άνθοδέσμη έξυγνε άπ' τά χέρια του κι' ο Καμπούρης—γιατί αυτός ήταν εκείνος πού τόν έσπρωξε—την ποδοπάτησε ψυχρά.

"Όλοι ένοιωσαν ένα μεγάλο θάρος νά φεύγ άπ' τά στήθη τους.

—Τί σημαίνει αυτό; φώναξε ο Πεϋρόλ εφιορκώντας.

Ο Γκονζάγκας κύτταξε τόν Καμπούρη με δυσπιστία.

—Τά λουλουδία είν' άχρηστα! φώναξε εκείνος. "Εγώ μονάχα έχω τό δικαίωμα νά προσφέρω στο έξής τέτοια δώρα στη μνηστή μου... Τί διάβολο!... Γιατί στεκόσατε έτσι σάν άνθρωποι πού είδατε τόν κεραυνό νά πέφτει ανάμεσα σας; Τίποτε δέν έπρεσε έκτός άπό μι' άνθοδέσμη...

"Άφισα τά πράγματα νά φτάσουν ως τό σημείο αυτό γιά νάχη ή νίκη μου όλη την άξία της... Έσύ, φίλε, θάλε πάλι τό σπαθί σου στην θήκη του! Και γρήγορα!

Τά τελευταία αυτά λόγια τά, είπε στον Πεϋρόλ.

—Έκλαμπρότατε, έξακολούθησε άπειθυμένος πρός τόν Γκονζάγκας, διατάζετε αυτό τόν ίππότη της έλλεινής μορφής νά μην ταραξή τις διακεδασίες μας... Σας θαυμάζω, μά έπιτρέψατέ μου νά σας πώ, ότι στην περίστασι αυτή, θιαστήκατε πο-

Η Αύλη έκανε μία κίνηση, γιά νά πάρη την άνθοδέσμη...

λύ και διακόψατε γρήγορα τις συνηνοήσεις... Δεν γίνονται έτσι εύκολα τα συναισθήματα... Αφήστε με να συνεχίσω εγώ τις συνηνοήσεις...

—Έχει δικιο! Έχει δικιο! φώναξαν από όλες τις μεριές. Όλοι εβρίσκαν αυτό τον τρόπο ως τον καλύτερο για ν' ανασάνουν κάπως μέσα στο έγκλημα που τους περιέβαλε. Δεν ελπίζαν βέβαια πως θα πετύχαινε ο Καμπούρης στις συνηνοήσεις του. Ούτε κι ο Γκονζάγκας το περίμενε αυτό. Μόνο που του δινόταν έτσι καιρός να σκεφθί μερικές στιγμές κι' αυτό ήταν σπουδαίο.

—Έχω δικιο βέβαια! είπε ο Καμπούρης. Το ξέρω. Τι σ'αφείχε υποσχέθης; Ένα μύθημα ερωτικής τέχνης... Καί σεις ε-νεργείτε χωρίς έμένα... Δεν μ' αφήνετε καν να πω μια λέξη... Αυτή η νέα κόρη μου άρσει... Την θέλω και θα την αποκτήσω...

—Περιφημία! φώναξε ο Ναθάιγ, Μίλησες περιφημία! —Κ' έτσι θα δούμε, επρόσθεσε ο Όριολ, αν είσαι επίσης δυνατός στις ερωτικές μονομαχίες, όπως και στις μονομαχίες του κρασού...

—Θα είμαστε οι κριτάι! είπε κι' ο Νοσέ. Άρχισε τον αγώνα! Ο Καμπούρης κούταζε την Αύγη κ' έπειτα τους ανθρώπους που τον περιστοιχίζαν...

Η Αύγη, εξαντλημένη από την υπερτάτη προσπάθεια που είχε καταβάλει, είχε σωριαστεί μέσα στην άγκαλιά της ντόνης Κρούζ. Ο Κοκαριντάς τράβηξε κοντά της μια πολυθρόνα κ' η Αύγη έπεσε σ' αυτή...

—Τα γεγονότα δεν είναι καθόλου ευνοϊκά για τον δυστυχισμένο τον Καμπούρη! είπε ο Νοσέ.

Έπειδή ο Γκονζάγκας δεν γελούσε, όλοι έμειναν σιωπηλοί.

Όλες η γυναίκες δεν ενδιαφερόντουσαν παρά μόνο για την Αύγη, εκτός από την Νι-βέλ, η οποία σκεφτόταν.

—Έχω την ιδέα πως αυτός ο άνθρωπάκος είναι Κροΐσος!

—Εκλαμπρότατε, είπε ο Καμπούρης, επιτρέψατέ μου να σας απευθύνω μια παρακλήσι. Είστε πολύ ψηλά κι' ασφαλεία δεν βλήσατε να παίξετε μαζί μου. Μά δεν λένε σ' έναν άνθρωπο: «Τρέξε!» δεν πρέπει ποτέ να του δένουν τα πόδια. Ο πρώτος όρος της επιτυχίας στον έρωτα, είναι η μοναξιά. Πού είδατε μια γυναίκα να δείχνεται τρυφερή, όταν βλέπει τον έαυτο της περιστοιχισμένο από περιέργα θλέμματα. Φανήτε δίκαιος! Αυτό είναι αδύνατον!

—Έχει δικιο! επάνελαβε ο χορός των συναισθημάτων.

—Όλος ο κόσμος την τρομάζει, εξακολούθησε ο Καμπούρης. Κ' εγώ ο ίδιος δεν μπορώ να διαθέσω όλα τα μέσα για να την κατακτήσω... Πού να θρή η φωνή μου αυτούς τους τόνους του πάθους που μεθούν τις αδύνατες γυναίκες μπροστά σ' ένα άκροατήριο που έχει κάθε διάθεσι να με περιπαίξει;

Ήταν πραγματικά άστειος ο Καμπούρης καθώς έλεγε τα λόγια αυτά με το χέρι του στη μέση. Αν δεν φυσούσε πνήθυμος άνεμος εκείνη τη νύχτα εκεί μέσα, όλοι θα γελούσαν τρελλά.

Μά γέλασαν λίγο. Ο Ναθάιγ είπε στον Γκονζάγκας:

—Κάμετε αυτό που σας ζητάει, εκλαμπρότατε.

—Καί τι ζητάει; ρώτησε ο Γκονζάγκας άφηρημένος και σκεπτικός.

—Να μās αφήσετε μόνους, τη μνηστή μου κ' έμένα, απάντησε ο Καμπούρης. Δεν ζητάω παρά πέντε λεπτά μοναξιάς για να κατανικήσω την αντίπαλο αυτής της αξιολύπητης νέας...

—Πέντε λεπτά! φώναξαν όλοι. Δεν έχει πολλές απαιτήσεις! Δεν μπορείτε να το δ'ορνήθητε αυτό, εκλαμπρότατε...

Ο Γκονζάγκας έμεινε σιωπηλός. Ο Καμπούρης τον πλησίασε έξωφρα και του είπε στο αυτί:

—Εκλαμπρότατε, όλοι εδώ μέσα σας κυττάζουν όσπητα. Θα τιμωρούσατε με θάνατο όποιον θα σας πρόδιε όπως προδίδετε αυτή τη στιγμή μόνος σας.

—Ευχαριστώ, φίλε μου, είπε ο πρίγκηψ αλλάζοντας όψη. Η συμβουλή σου είναι καλή. Χρωστάω πολλά σ'εμένα και μου φαίνεται ότι γρήγορα θα σ'εκανώ μεγάλο άρχοντα...

Έπειτα, απευθυνόμενος προς τους άλλους, επρόσθεσε:

—Κύριοι, συλλογιζόμενοι εοάσι! Κερδίσουμε αυτή τη νύχτα ένα τρομερό παιχνίδι... Αδριο, κατά τα φαινόμενα, όλοι οι κόποι μας θα έχουν τελειώσει, μά δεν πρέπει να ανασηχούμε τη στιγμή που θα μπαίνουμε στο λιμάνι... Συχωρέστε με για την άφρημαδα μου και ακολουθήστε με...

Το πρόσωπό του ήταν τώρα γελαστό. Αυτό έφτασε για να φωτισθούν και η φυσιογνωμίες όλων των άλλων.

—Να μ'ην πάμε, νακρούσι! επρότειναν η Νιβέλ. Πρέπει να ρίχνουμε κρυφές ματιές εδώ μέσα...

—Πάμε στη γαλαρία! είπε ο Νοσέ. Θ' αφήσουμε την πόρτα μ'σάνοιχτη.

—Ευπρός, Καμπούρη! φώναξαν οι άλλοι. Έχεις το πεδίο ελεύθερο... Πρέπει να υπερβάλεις τον έαυτο σου... Σου παραγορούμε δέκα λεπτά, αντί των πέντε που ζητάς, με το ρολόι στο χέρι...

Κύριοι, είπε ο Όριολ, μπορούμε να στοιχηματίσουμε.

Έκείνη την εποχή, στοιχηματίσαν για όλα τα πράγματα.

Καί τα στοιχήματα άρχισαν με ένα ύπερ του Καμπούρη κ' εκάτο έναντιόν του.

Περνώντας πλάι από τον Πασπουάλ και τον Κοκαριντάς, ο Γκονζάγκας τους είπε:

—Αν σας έδινα ένα γενναίο ποσόν, θα δεχόσαστε να επιστρέψετε στην Ίσπανία;

—Θα κάνουμε τα πάντα για να υπακούσουμε στον εκλαμπρότατο, απάντησαν οι δυο παλληκαράδες μας.

—Μην άπομακρύνεστε λοιπόν, είπε ο πρίγκηψ κι' άνακατέυτηκε με τους συνεόχους του.

Όταν όλοι θυγάραν έξω, ο Καμπούρης στράφηκε προς την πόρτα της γαλαρίας, πίσω απ' την οποία οι συναισθημονές πρόβαλαν τα κεφάλια τους και κυττάσαν με περιέργεια.

—Ωραία! είπε. Πολύ όρασι! Έτσι δέν μ' ένοχλείτε καθόλου. Μά μιλάτε πολύ έναντιόν μου και κυττάτε τα ρολόγια σας...

Λησμονήσα ένα πράγμα, είπε έξωφρα πλησιάζοντας την πόρτα. Πού είναι ο εκλαμπρότατος;

—Εδώ, απάντησε ο Γκονζάγκας. Τι τρέχει;

—Έχετε έναν συμβολαιογράφο έτοιμο; ρώτησε ο Καμπούρης με μια ύπεροχη σοβαρότητα.

Κανείς δέν μπόρεσε να κρατήσει τα γέλια του, άκούγοντάς το αυτό.

—Θα γελάση πιο πολύ αυτός που θα γελήσει τελευταίος, ψιθύρισε ο Καμπούρης.

Ο Γκονζάγκας απάντησε κάνοντας μια κίνηση άνυπομονής:

—Κάνε γρήγορα, φίλε, και μ'ην άνησυχής καθόλου. Υπάγει ένας θασαλικός συμβολαιογράφος στην κάμαρή μου.

Ο Καμπούρης υποκλίθηκε και εναυγύρισε κοντά στις δυο νέες γυναίκες που ήσαν άγκαλιασμένες. Η ντόνα Κρούζ τον κύτταξε με τρόπο να πλησιάζη. Η Αύγη είχε πάντοτε τα θλέμματα της χαμηλωμένα.

Ο Καμπούρης πήγε και γονάτισε μπροστά στην πολυθρόνα της Αύγης.

Ο Γκονζάγκας, αντί να κυττάζη αυτό το θέαμα που έκανε τους φίλους του να διασκεδάζουν τόσο, περιερίταν παράμερα, στηριζόμενος στο μπράστο του Πεϋρόλ.

Πήγαν τέλος κ' οι δύο και στάθηκαν στην άκρη της γαλαρίας.

—Αν στείλετε την Αύγη στην Ίσπανία μαζί με τους δυο μπράβους, θα μπορούσε να εναυγυρίση...

—Πεθαίνει κανείς στην Ίσπανία, όπως και στο Παρίσι, είπε ο Γκονζάγκας.

Καί πρόσθεσε, έπειτ' από μια σύντομη σιωπή:

—Εδώ, η εύκαιρία άπέτυχε... Η γυναίκες μάντεψαν τα πάντα... Η ντόνα Κρούζ θα μās προδίδε...

—Ο Σαβερνύ... ψιθύρισε ο Πεϋρόλ.

—Αυτόν μπορούμε να τον κάνουμε να σπάση για πάντα! τον διέκοψε ο Γκονζάγκας.

Άλλαξαν ένα θλέμμα μέσα στο σκοτάδι κι' ο Πεϋρόλ δέν ζήτησε περισσότερες εξηγήσεις.

Πρέπει, εξακολούθησε ο πρίγκηψ, πρέπει όταν θα θυγάρω από δω η Αύγη, να είναι ελεύθερη, άπολύτως ελεύθερη... ως τη γωνία του δρόμου...

Ο Πεϋρόλ έσκυψε έξωφρα μπροστά κ' άφογκράστηκε.

Περνάει η περίπολος! είπε ο Γκονζάγκας.

Θόρυβος όπλων άκούστηκε πράγματι έξω. Μά ο θόρυβος αυτός έσβυσε, μέσα στη ψιθυρία των φίλων του Γκονζάγκας που άκούστηκαν έξωφρα.

—Είπε καταπληκτικό! έλεγαν. Είπε άφάνταστο...

—Μήπως πάθαμε όφθαλμαπάτη; Τι διάβολο της λείει αυτός ο Καμπούρης...

—Διάβολε! έκανε η φιλοχρήματα Νιβέλ. Δέν είναι δύσκολο να το μαντέψουμε... Της μιλάει για την περιουσία του και την εγοήτευσε...

Ο Καμπούρης έντομεταξύ ήταν πάντα γονατιστός μπροστά στην πολυθρόνα της Αύγης. Η ντόνα Κρούζ θέλασε να μη δ'ανάμεσά τους.

Μά ο Καμπούρης την παραμέρισε, λέγοντας:

—Σαθήτε!

Τη λέξι αυτή την είπε με πολύ σιγανή φωνή. Μά η φωνή του ήταν τόσο άλλαγμένη, ώστε η ντόνα Κρούζ παραμέρισε χωρίς να θέλη κ' άνοιξε διάπλατα τα μάτια της. Αντί των στριγγών και θορυγών ήχων που ήσαν όλοι συνηθισμένοι ν' άκούνε να θυγαίνουν απ' το στόμα του Καμπούρη, μιά φωνή άρρενωπή και γλυκειά, άρμονική και θαυδα άκούγεται τώρα.

—Εκλαμπρότατε, το Συμβούλιο συνέχεται αόριο...

Κι' αὐτὴ ἡ φωνὴ ἐπρόφερε ἔξαφνα τὸ ὄνομα τῆς Λυγῆς. Ἡ Ἀτόνα Κρούζ ἐνοιῶσε τὴ νεορὴ τῆς συντροφίσσας ν' ἀνασκήρτῃ μέσα στὴν ἀγκαλιά της. Ἐπειτα τὴν ἄκουσε νὰ ψιθυρίζῃ:

—Ὀνειρεύομαι!

—Λυγὴ! ἐπανελάβε ὁ Καμπούρης, γονατιστὸς πάντοτε.

Ἡ νέα κόρη σκέπασε τὸ πρόσωπό της μὲ τὰ χέρια της. Μεγάλα δάκρυα κυλοῦσαν μὲς ἀπ' τὰ δάχτυλά της πού ἔτρεμαν. Αὐτοὶ πού κτύπαζαν τὴν ἰτόνα Κρούζ μὲς ἀπ' τὴν μισάνοιχτη πόρτα, νόμιζαν πὼς ἔδλεπαν κάποια γοητεία, κάποια μαγανεία. Ἡ ἰτόνα Γρούζ ἦταν ὀρθία, μὲ τὸ κεφάλι ριγμένο πρὸς τὰ πίσω, μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό, μὲ τὰ μάτια διεσταλμένα.

—Μὰ τὸ Θεό! φώναξε ὁ Ναθάιγ. Μὰ αὐτὸ εἶνε θαῦμα!

—Σιωπὴ! Κυττάγετε! ἐπρόσθεσε ὁ Ναθάιγ. Νὰ κ' ἡ ἄλλη γοητεία! σὰν νὰ τὴν τραβᾷ μὴ ἀκατανίκητη δύναμις...

—Ὁ Καμπούρης ἔχει χωρὶς ἄλλο κάποιο μαγικό φυλαχτό!

Ἦσαν πράγματι ἀληθεῖα αὐτὰ πού ἔλεγαν πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα. Ἡ Λυγὴ ἔσκυβε χωρὶς νὰ ἔλθῃ πρὸς τὴν φωνὴ πού τὴν καλοῦσε, τραυλίζοντας μὲς ἀπ' τοὺς λυγμούς της:

—Ὀνειρεύομαι! Ὀνειρεύομαι! Εἶνε φριχτό... Ξέρω πὼς ὁ Ἑρρίκος μου δὲν ὑπάρχει πιά στὴ ζωῇ...

—Λυγὴ! ἐπανελάβε ὁ Καμπούρης γιὰ τρίτη φορά.

Καὶ καθὼς ἡ ἰτόνα Κρούζ ἐτοιμαζόταν ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα της, τῆς ἐπέδαλε σιωπὴ μὲ μιὰ ἐπιθηλικὴ χειρονομία.

—Μὴ γυρίζεις τὸ κεφάλι σου, εἶπε γλυκά γυρίζοντας πρὸς τὴν Λυγὴ. Εἵμαστε ἐδῶ στὸ χεῖλος τῆς ἀβύσσου... Μιὰ κίνηση σφάνει γιὰ νὰ μᾶς καταστρέψῃ...

Ἡ ἰτόνα Κρούζ ἀναγκάστηκε νὰ καθήσῃ πλάι στὴν Λυγὴ, γιὰ τὰ πόδια της κλονίζοντουσαν.

—Θὰ ἔδιναν εἰκόνα πιστόλες γιὰ νὰ μάθω τί τοῖς λέει! φώναξε ὁ Ναθάιγ.

—Στοιχηματίζω ἐκὰπὸ πιστόλες ὑπὲρ τοῦ Καμπούρη! ἐπρόσθεσε ὁ Νοσέ.

Ὁ Καμπούρης ἐξακολουθοῦσε νὰ λέη:

—Δὲν ὀνειρεύεσαι καθόλου, Λυγὴ... Ἡ καρδιά σου δὲν σὲ γέλασε. Εἰμ' ἐγώ...

—Εἰς! ψιθύρισε ἡ νέα κόρη. Δὲν τολμᾶ ν' ἀνοίξῃ τὰ μάτια μου... Φλόωρα, ἀδελφί μου, κτύπαζε!...

Ἡ ἰτόνα Κρούζ τὴν φίλησε στὸ μέτωπο γιὰ νὰ τῆς πῇ ἀπὸ κοντὰ μὲ σιγανὴ φωνή...

—Εἰν' αὐτός!

Ἡ Λυγὴ μισάνοιξε τὰ δάχτυλά της πού τὰ εἶχε μπρὸς στὰ μάτια της κ' ἔρριξε μὲς ἀπ' αὐτὰ ἕνα θλιμένο. Ἡ καρδιά της ἀνατῆθηκε μέσα στὸ στήθος της. Μὰ κατ' ὀρθωσε νὰ καταπνίξῃ τὴν πρώτη της κραυγὴ κ' ἀπέμεινε ἀκίνητη.

—Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι πού δὲν πιστεύουν στὸ Θεό, εἶπε ὁ Καμπούρης, ἀφοῦ προηγουμένως ἔρριξε μιὰ γρήγορη ματιά πρὸς τὴν πόρτα πιστεύουν στὸ διάβολο... Μποροῦν νὰ γελαστοῦν εὐκόλως, ἔταν θλιμένοι τὸ κακό. Προσποιοῦν πὼς ὑπακούεις, ὄχι στὴν καρδιά σου, Λυγὴ, πολυαγαπημένη μου, μὰ σὲ κάποια ἀλλόκοτη μαγανεία πού αὐτοὶ θὰ πιστέψουν πὼς εἶνε ἔργο τοῦ διαβόλου... Κάνε πὼς σ' ὀργάνωσαν ἀπ' αὐτὸ τὸ χεῖρι πού σ' ἐξορκίζει!...

Καὶ σάλεψε τὸ χεῖρι του πάνω ἀπ' τὸ μέτωπο τῆς Λυγῆς, ἡ ὁποία ἔσκυβε πρὸς αὐτὸν ὑποτακτικῇ.

—Τὸν ὑπακούει! φώναξε ὁ Ναθάιγ ἀκατάπληκτος.

—Τὸν ὑπακούει! ἐπανελάβαν κ' οἱ ἄλλοι.

Κι' ὁ χντρός Ὀριόλ, ὁρμώντας πρὸς τὸν πρίγκηπα λαχναρισμένως, φώναξε:

—Χάνατε τὸ ὠραιότερο θέαμα, ἐκλαμπρότατε... Μὰ τὸ Διάβολο, ἀξίζει κανεὶς νὰ τὸ δῇ!...

Ὁ Γκονζάγκας τὸν ἄφησε νὰ τὸν παρασύρῃ πρὸς τὴν πόρτα.

—Σοῦ! Σοῦ! Μὴν τοὺς ταράζουμε! ἔλεγαν οἱ ἄλλοι, τὴ στιγμή πού ὁ πρίγκηπος ἔφτανε.

Ὅλοι τοῦ ἔκαναν τόπο. Ὁ πρίγκηπος ἔμεινε ἄφωνος ἀπὸ ἀκατάπληξη. Ὁ Καμπούρης ἐξακολουθοῦσε νὰ κάνῃ τίς χειρονομίες του.

Ἡ Λυγὴ, σὰν μαγεμένη, ἔγερνε ὀλοένα καὶ πὺς πὺς πρὸς αὐτόν. Ὁ Καμπούρης εἶχε δίχρη: Αὐτοὶ πού δὲν πιστεύουν στὸ Θεό, πιστεύουν σιγὰν στὶς μαγείες, στὶς γοητείες, στὰ φίλτρα. Ἔτσι κ' ὁ Γκονζάγκας, σὰν ἄνθρωπος μὲ δυνατὸ πνεῦμα, ψιθύρισε:

—Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶνε βάσκανος!

Ὁ Πασποῦλ, ὁ ὁποῖος ἦταν κοντὰ του, σταυροκοπήθηκε μ' εὐλάβεια, ἐνῶ ὁ Κοκαριντάς μουρμούρισε:

—Ὁ κατεργάρης, ἔχει ἀπάνω του σκονὶν κρεμασμένου!... Λυτὸ εἶν' ὁλοφάνερο...

—Τὸ χεῖρι σου! ἔλεγε σιγὰ ὁ Καμπούρης στὴν Λυγὴ. Δώσε μου τὸ πῶλο ἀνά, σὰν νὰ σ' ἐξαονογᾷ μὴ ἀκατανίκητη δύναμις νὰ μοῦ τὸ δώσῃς παρὰ τὴ θέλησί σου.

Τὸ χεῖρι τῆς Λυγῆς ἀποσπάρθηκε ἀπὸ τὸ πρόσωπό της κ' ἔρριξε νὰ κατεβαίνει κάτω μὲ μὴ αὐτόματη κίνησι...

θρωποὶ τοῦ Γκονζάγκας μποροῦσαν νὰ δοῦν, ἐκείνῃ τῇ στιγμῇ, τὸ ἀειολάτρευτο χαμόγελό της!... Μὰ ἔβλεπαν μόνον τὸ ταραγμένο στήθος της καὶ τὸ κεφάλι της, πού χανόταν μέσα στὰ κόμματα τῶν μαλλιών της.

—Διάβολε! μουρμούρισε ὁ Κοκαριντάς. Τοῦ δίνει τὸ χεῖρι της!

Καὶ ὅλοι ἐπρόσθεσαν μὲ βαθεῖα ἀκατάπληξη:

—Τὴν κάνει οὐτὶ θέλει! Τὴν δαίμονας!...

—Ἄν δὲν τᾶβλεπα αὐτὰ τὰ πράγματα, δὲν θὰ τὰ πιστεύα ποτέ μου! εἶπε ὁ Κοκαριντάς, κλείνοντας μὲ τρόπο τοῦ μάτι του στὸν Πασποῦλ.

—Ἐγὼ καὶ πὺς τὰ βλέπω ἀκόμα, δὲν τὰ πιστεύω! εἶπε ὁ Πεῦρόλ, πού στεκόταν πίσω ἀπ' τὸ Γκονζάγκας.

—Μὰ πὼς μπορεῖ ν' ἀρνηθῇ κανεὶς ἕνα πρᾶγμα ὁλοφάνερο; τοῦ ἀπάντησαν ὅλοι οἱ ἄλλοι.

Ὁ Πεῦρόλ ὠστόσο κούνησε τὸ κεφάλι του μὲ ὕψος δύσπιστο.

—Δὲν πρέπει νὰ παραμελοῦμε τίποτε, ἐξακολουθεῖ μὲ σιγανὴ φωνὴ ὁ Καμπούρης, πρὸς τὴν Λυγὴ καὶ τὴν ἰτόνα Κρούζ. Ὁ Γκονζάγκας κ' ἡ κολασμένη του ψυχὴ ὁ Πεῦρόλ, εἶνε τώρα κ' αὐτοὶ στὴν πόρτα καὶ μᾶς βλέπουν. Πρέπει νὰ τοὺς ξεγελάσουμε κ' αὐτούς...

—Ὅταν, Λυγὴ μου, ἀγαπημένη, τὸ χεῖρι σου θ' ἀγγίξῃ τὸ δικό μου, πρέπει ν' ἀνασκήρτῃς καὶ νὰ ρίξῃς γύρω σου ἕνα βλέμμα ἐμφανισμένο. Ὁραία!

—Δέστε!... Δέστε! φώναξε ὁ Ὀριόλ. Πῶς νινάζεται αὐτὴ ἡ μικροὶα καθὼς τὰ χέρια της ἀγγίζουν τὰ δικά του...

—Ἀποδείξεις ὅτι ὑπάρχει ἀντιπάθεια καὶ διαβολικὴ ἐπιβολή! ἐπρόσθεσε σοβαρὰ ὁ Ταρπὸν.

—Τώρα, ἐξακολουθεῖ μὲ τὴ σιγανὴ του φωνὴ ὁ Καμπούρης, γύρισε πρὸς ἑμένα, μονοκόμματι, ἀργά-ἀργά...

Σηκώθηκε κ' ἔρριξε στὴν Λυγὴ ἕνα ἐπιτακτικὸ βλέμμα.

—Σὴκω κ' ἐσύ, ἐξακολουθεῖ, σὰν αὐτόματο... Ὁραία! Κτύπαξέ με, κάνε ἕνα βῆμα καὶ πέσε μέσα στὴν ἀγκαλιά μου...

Ἡ Λυγὴ ὑπάκουσε πάλι, ἐνῶ ἡ ἰτόνα Κρούζ εἶχε μείνει ἀκίνητη σὰν ἀγαλμα.

Ὅταν ἡ Λυγὴ ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά τοῦ Καμπούρη, τρελλές ἐπευφημίες καὶ χειροκροτήματα ἀκούστηκαν πίσω ἀπ' τὴν πόρτα, ἡ ὁποία ἀνοίξε διὰ πλάτη.

Ἡ Λυγὴ ἀκουμποῦσε τώρα τὸ γοητευτικὸ κεφάλι της ἐπάνω στὸ στήθος τοῦ Καμπούρη.

—Ἀκριβῶς πέντε λεπτά χρειάστηκε ὁ Καμπούρης γιὰ νὰ κάνῃ τὸ θαῦμα αὐτό! εἶπε ὁ Νοσέ, μὲ τὸ ρολόι του στὸ χεῖρι.

—Μὰ, δέστε, ἐπρόσθεσε ἡ Νιθὴλ, ἡ ὠραία ἰτόνα Κρούζ μετετλήθη σὲ στήλῃ ἄλματος!

Ὅλοι οἱ θεαταὶ ἐσώρμησαν μέσα στὸ σαλόνι μὲ θόρυβο. Κι' ἔξαφνα ἀκούστηκε τὸ γερὸ γέλιο τοῦ Καμπούρη, ὁ ὁποῖος εἶπε, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Γκονζάγκας:

—Ἐκλαμπρότατε, δὲν δυσκολεύτηκα καὶ πολὺ, καθὼς βλέπετε...

—Ἐκλαμπρότατε, ἔλεγε συγχρόνως ὁ Πεῦρόλ, ὑπάρχει μέσα σ' ἄλ' αὐτὰ καὶ ἀνεξήγητο... Αὐτὸς ὁ ἀστεῖος πρέπει νὰ εἶνε κάποιος ἐπιτηδεῖας ταχυδακτυλουργός... Δυσπιστεῖτε!...

—Φοβάσαι μήπως σὲ κάνει νὰ χάσῃς τὸ κεφάλι σου; ρώτησε ὁ Γκονζάγκας.

—Ἐπειτα, γυρίζοντας πρὸς τὸν Καμπούρη, ἐπρόσθεσε:

—Μπαρῶ, φίλε!... Θὰ μᾶς δώσῃς τὴ συνταγὴ τῆς βασκανείας σου;

—Τὴν πούλαω, ἐκλαμπρότατε...

—Καὶ ἡ βασκανεία θὰ βαστάξῃ ὡς τὸ γάμο;

—Ναί, ὡς τὸ γάμο, ἀπάντησε ὁ Καμπούρης. Μὰ ὄχι πὺς πέρα...

—Καὶ πόσο τὸ πούλας τὸ φυλαχτό σου, Καμπούρη; ρώτησε ὁ Ὀριόλ.

—Σχεδὸν τίποτε... Μὰ γιὰ νὰ τὸ χρησιμοποιήσῃς, χρειάζεται καὶ κάτι ἄλλο, πού ἐσύ δὲν τὸ ἔχεις...

—Τί;... ρώτησε ὁ Ὀριόλ.

—Μυσάδ!

Ὅλοι χειροκρότησαν μὲ τὴν ἀπάντησιν αὐτὴ τοῦ Καμπούρη.

Ἐντωμεταξὺ ὁ Ναθάιγ, ὁ Σουαζὺ, ὁ Νοσέ, εἶχαν περιστοιχίσει τὴν ἰτόνα Κρούζ καὶ τὴν ρωτοῦσαν μὲ περιέργεια:

—Τί τῆς ἔλεγε;... Τῆς μιλοῦσε λακωνικά; ἔχει στὰ χέρια κανένα μπουκαλάκι;

—Τῆς μιλοῦσε Ἑβραϊκά! ἀπάντησε ἡ Ἀταγγαποῦλα, ἡ ὁποία εἶχε ἀρχίσει νὰ συνέρχεται;

—Κι' αὐτὴ τὸν καταλόθαινε;

(Ἀκολουθεῖ)

Ὁ συμβολαιογράφος ὑποκλήθηκε μπρὸς τὸν Γκονζάγκας...